

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

„Ved vore synder give årsag til krig - -“

I kollekten til 23. søndag efter Trinitatis beder vi i vore kirker: Herre, vor Gud, himmelske Fader! Vi takker dig for hver en fredens dag, du giver os, og vi beder dig: bevar os fra krig og fremmed herredømme, og giv os og hele vort folk din nåde til at leve et roligt og stille liv i al guds frygt og ærbarhed, så vi ikke ved vore synder giver årsag til krig eller anden hjem søgelse. Led og styrk vor øvrighed, så den ikke hindrer, men fremmer den lydighed, som vi skylder dig, og lær os at lyde den, som din vilje er, så at vi engang må indgå i vort himmelske fædreland.

»Ved vore synder give årsag til krig og anden hjem søgelse — — —«

Således har vore forfædre bedt på denne søndag i århundreder. De har forstået, at krigens årsag er synd og gudløshed. Vi har lige gennemlevet en krig; meget tydede på, at nye åndelige kræfter var ved at vågne i vort folk, men allerede nu kun fire år efter lever de fleste videre som om intet var hændt, derfor er der grund til at lade ovenstående advarsel lyde over landet.

Så alvorligt vi kan, må vi sige det til alle dem i vort folk, som er i færd med at rive sig løs fra kirke og kristendom og leger med fritænkeri og moderne moral.

Og det forfærdelige er jo, at mange gør det uden alvorligt at tænke over det. De har en vis fornøjelse af at se kirke og kristendom blive trængt tilbage; de vil gerne gælde for at være moderne mennesker og da det nu netop er moderne at være frigjort og lidt hedning, så gør man det med.

Disse folk vil slet ikke for alvor bryde med kristendommen. I virkeligheden regner de med guds barmhjertighed, som man jo kan vende tilbage til, hvis det bliver alvorligt — som de mener.

De ligner folkene i et sagn, som jeg nylig læste; det hed »Pesten i Bergamo«. Der var i middelalderen udbrudt pest i den lille norditalienske bjerglandsby. I begyndelsen begravede man endnu de døde. Men da døden stadig gjorde grummere høst, lod man de døde ligge på gaderne og i husene. Og fortvivlelsen bemægtigede sig de tiloversblevne. I rasende grådighed vil de nyde de sidste timer af deres liv. Vintønder bliver slået itu. Og i et vildt lag, der varer dag og nat, glemmer de til døden indviede deres frygtelige stilling.

Da hører man en dag fromme salmer. Op ad klippevejen drager en procession — i spidsen en munk med et kæmpemæssigt trækors. Under de drukne indbygges

spot drager pilgrimmene gennem byporten ind i kirken. Skrålende vælter den drukne hob sig efter dem.

Munken går op på prædikestolen og vil prædike. Men pludselig bliver han afbrudt. På alteret står en vild fyr, svinger en gylden alterkalk og brøler: »Ti stille, munk! I Bergamo er Gud død!«

Da gør munken en heftig håndbevægelse og råber med stærk stemme ind i mængden: »Hør dog! Da Guds søn hang på korset, var hans hjerte fuldt af kærlighed og hellig længsel efter at forløse de fortabte mennesker. Men så så han de hånende og spottende folk under sit kors. Han så de overlegne, tærningespillende krigsknægte. Da lød det i ham: Det er ingen nytte til at dø for denne elendige menneskehed! Og i hellig vrede rev han hænderne og fødderne løs fra korset, sprang ned, rev sine klæder væk fra krigsknægtene og fo'r til himmels. Og korset

forblev tomt. — I har ret! Der gives ingen Gud, ingen frelse for os!«

Såvidt taler munken. Der blev dødsstillehed i kirken. Den vilde fyr er sprunget ned fra alteret; døbleg står han under prædikestolen.

Men nu strækker han armene op og råber med skærende stemme: »Munk, hæng frelseren på korset igen!«

Det er stillingen hos mange i vore dage: Man leger med hedenske og antikristelige ideer og gudløs moral, men ville dog blive dødelig forskrækket, hvis det blev alvor.

Vi er for vor samvittigheds skyld forpligtet til igen at sige til disse vore landsmænd: »I spiller højt spil. Ikke alene med jeres egen sjæls salighed, men også med vort folks skæbne!«

Thi Danmark dør uden Kristus og hans bud.

Johs. M.

Bibelbog og samfundsliv.

Der tales ofte om »Kristnes stilling« til dette eller hint.

Hvor finder vi den grund, vi kan bygge på, når vi skal tage stilling? Kirkens tradition og lære, som dette er virket af Guds ånd gennem et par små tusind år, siger mange. Når man ser på den »gamle« kirkes vildfarelser og de samfundsforhold dens lære har medvirket til, så kan den vej ikke være farbar. Når det gælder et menneskes gudstro til frelse, så er det noget andet; men alt det, som kommer ind under begrebet politik og som jo slet ikke i dybeste betydning kommer den frelsende tro ved, i disse ting kan man ikke bygge på kirkens opfattelse. Der er jo dogmer, som kirken kalder afgørende, og

som bygger på et enkelt dunkelt ord i ny testamente. Der er ting, som n.t. taler om, og som går gennem det som en stærk tone, som kirken går forbi i både dogmatik og etik.

Nu er vi jo nået dertil i den danske kirke, at kirken ikke længere regner med n.t.s klare ord. (De kvindelige præster.) Hvorledes kan den så hjælpe os i de politiske spørgsmål? Kristendom og politik er i sit væsen som ilden og vandet. Politik er rendyrket egoisme. Kristendom er selvets ofrelse for sin næste. Er vi da en slags blindbukke, om vi gennem bibelen vil finde frem til et standpunkt i tidens politiske kaos?

Ikke, hvis vi stiller opgaven rigtig! —

Hvad jeg og du ønsker at vide, er dette: hvordan ville samfundene se ud, om Jesus havde magt over menneskenes sind? Hvordan er det samfundsideal, som bibelen lader os ane? Og her kan den gamle bog give mange og klare svar.

Et par ting fra Guds lov for Israel: Israels land kunne ikke ejes af nogle få enkelte, en godsejerklasse kunne ikke findes i landet, hvor »loven« var lov. Man måtte ikke tage rente. Man kunne ikke under denne lov have institutioner, som gav grupper af mennesker store indtægter eller stor magt ved for penge at leje penge ud. Hele Israels økonomiske liv havde en omløbstid på 50 år.

Disse love blev overtrådt. Derfor fremstod profeterne (blandt andet), derfor kom Guds mange straffe over folket. Om dette kunne skrives tykke bøger.

Der var rige og fattige i Israel, fordi der var flittige og lade, men også fordi der var knyttet timelige og materielle goder til dette at holde budene — velsignelsen til den lydige og forbandelsen til den ulydige. Der var en velstand fra Gud og en fattigdom fra Gud. Ingen rigdom blev givet af Gud, for at den skulle bruges mod nogen i Israel, med rigdommen fra Gud fulgte ansvaret for næsten. Hensynet til den svagere var pligt efter loven.

Blandt et sådant folk måtte dømmes med usvigelig ret, derfor skulle den udøvende og dømmende magt ske ved mænd, som Gud gav særlige evner, som kunne hævde retten i Israel: »Dommere«. I en periode som fra reformationstiden til i dag havde Israel »Dommere«. Kongedømmets indførelse betød et fald, et brud med Guds tanker om Israel.

Jesu lære betød intet brud med lovens og profeternes lære om, hvordan en mand skulle leve sit liv for at være Gud til behag, for at være under velsignelsen.

Du skal elske din næste som dig selv. Derfor er Jesu ord og apostlenes så hårdt vendt mod den rigdom, som glemmer rigdommens guddommelige formål: at øge og fremme folkelykken og folketrygheden hos de ringe og svage: giv den som beder (dig om hjælp) og vend dig ikke fra den, som vil låne af dig — dette udelukker den riges handlen efter forgodtbefindende, den fattige dikterer hans handlen.

Det nye, som Jesus bragte ind i Israel og hele verden, var Guds hjælp i sinde til at leve helt efter loven. Og det nye, Guds ånd, afslørede den sandhed, som også profeterne havde anet, at intet menneske kunne holde lovens ord efter deres indre åndelige krav, og at loven var en enhed; om et bud overtrådtes, var man skyldig i dem alle. Uden en Messias var der ikke frelse mulig gennem dette at holde budene.

Derfor kom den nye definition på spørgsmålet: »Hvad skal vi gøre for at blive frelst?« givet pinsedagen med ordene. »Omvender eder og lader eder døbe — og i skulle få den Hellige ånds gave.« Dette tilbud fra Guds side gjaldt nu alle folkeslag. Fra da af kom der en ny vej til syne fra jord til himmel; men det vejstykke, der hed at tjene Gud gennem dette at tjene sin næste, var stadig det samme, bare nu fuldkomment og udvidet, så denne tjeneste næsten var helt efter lovens ånd.

At tjene sin næste og samtidig at lægge gård til gård og hus til hus eller samle penge i bunke, det har vist aldrig været let. At tjene Gud og mammon kan ikke gøres af samme person. Ser vi på disciplene, på den første menighed, så kan vi ligesom spore som en virkelighed, at det er ligeså vanskeligt for en rig at gå ind i Guds rige som for en kamel at gå gennem et nåleøje. I ny testamente er det, som om rigdom var en hindring for at

tage imod Jesus. Det er, som Gud i sit første store kald, i tiden n. t. spænder over, måtte gå til rigdommens modsætning. »Ikke mange rige og ikke mange mægtige: men det, som intet var — dårskab for verden — det, som var svagt for verden — det for verden uædle, det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud, for at gøre det, som var noget« efter egen eller verdens mening) til intet, for at intet kød skal rose sig for Gud.«

Vi finder derimod en opfordring til »at sætte en ære i at leve stille, varetage hver sit og arbejde med eders hænder, således som vi bød eder — for at I kunne vandre sømmeligt overfor dem, som er udenfor og — for ikke at trænge til nogen.« Vi finder, at da Paulus tager afsked med Efeserne, siger han: »Jeg har ikke begæret nogens sølv eller guld eller klæder. I ved selv at disse hænder har tjent for mine fornødenheder og for dem, som var med mig. Jeg viste eder i alle ting, at således bør vi arbejde og tage os af de skrøbelige.« — Der var en art frygt for at forarge de små og fattige ved lediggang og som »pænere herrer. — Vi har en sky af vidner, der med deres liv har anvist os vejen og denne Vej er en lidt anden end den, som er i højsædet i den kristne kulturverden i kirker og trossamfund. Der var ting i mose lov, som var forbudte, og som Jesus ved åndens sendelse endnu stærkere uddybede. Disse ting har i den såkaldte kristne kultur fået ikke alene tilladelighed, men er endda blevne bærepiller i disse kultursamfund. Og det er mod disse ting Marxisme og Leninisme retter deres skarpe skyts. For mig rejser spørgsmålet om kristendomsundervisningens værdi sig. ved tanken om at børn er undervist i kristendom i de lande og i de generationer, hvor den hvide har spredt lidt andet end kristendom ud over jorden, og ved tanken om de samfundstilstande alle vi

»opdragne« kristne finder os i og synes en smule om.

De »rødes« ideer om fremtidens samfund er for mine øjne bedre end de ideer, som for tiden danner grundlag for samfundene. Men en god ide kræver gode mennesker for at bære god frugt (det ser vi i kristendommen), derfor er det vigtigere at få Guds ånds gerning gjort og lade den begynde i mig »hin enkelte« end at gå ind i den politiske kamp, hvor mennesker uden Gud giver tonen an. Ingen sand kristen er nogen god partimand, for han kan jo ikke følge »partiet« i ret meget, om han adlyder Gud fremfor mennesker.

Der er et spørgsmål, som er afgjort i dansk politik i dag: Militærspørgsmalet. Hvis bibelens ord er sande, så er det Gud, som fastsætter folkenes grænser, og hvortil så dette krigsberedskab? Vi er jo ved inden for Indre Mission at have fået nye kendetegn på et Guds barn, et af dem skulle nemlig være en hjemmeværnsuniform.

Kort og godt — efter det, jeg her har fremført: jeg finder selv den hårdeste kritik af vore samfunds økonomiske grundideer berettiget ud fra det, som er mit bibelsyn. Og jeg finder Kommunismens grundideer bedre. Men Kommunismens måde at virkeliggøre disse ideer på er bygget på et syn på det enkelte menneske, som er Jesu læres modsætning. Men jeg erkender, at i den gudløse verdens kamp mellem klasser og folk, som er en kamp mellem trolde, der kan man bare have ild i munden!

Men jeg tror, at ligesom Socialdemokratiene i vesten er undergået en forvandling i de sidste 30 år, sådan vil Kom. evne at tilpasse sig efter de folks »kulturstandpunkt«, som den vil vinde tilhængere i. I Danmarks er Kom.ens modspiller Soc. Dem., et moderat borgerligt parti i dag, derfor står Kom. der, hvor Soc. Dem.

stod for 20 år siden. I Dag skal man vel være meget ensidig for at fradømme en Soc. Dem. mulighed for at være en Jesu discipel. Skulle Kom. om 25-30 år få den samme position i nordn. som Soc. Dem. har i dag, så vil de vel også have råd til den tolerance, som Soc. Dem. i dag udviser. Thi, det er jo i dag kun tolerancen, der for mange »kristne« savnes i Kom.

At et politisk parti anerkender den officielle kirke, siger jo intet om dette partis »værdi« målt med Guds alen. Den anerkendelse har i historien været dikteret af, om man havde brug for den magt kirken sad inde med til sine partimæssige formål.

Når fyrsterne og rigmændene tog kirken under armen, gjorde de det ikke af hensyn til Jesus, tværtimod; det samme gælder de politiske partier.

Denne verdens visdom i alle dens former er Guds modpart; men vi har hans ord for, at alle ting tjener dem til bedste som elsker ham.

Guds riges kår, til han kommer igen, er i en ond verden. Hvordan satans verden ofte spændes for Guds vogn, er Hans hemmelighed, som er den stærkeste. Det er jo langt fra, at kirkens medvindstider er gudsrige.

»Alle ting tjener dem til gode --« i verden, men ikke af verden, under disse vilkår skal vi tjene Herren i tiden og til brug i denne tjeneste fyldes af ånden i en sådan grad, at vi bliver uden frygt — for mennesker og for ondskabens åndelige hær under himlen også i de sidste dage, hvor frygt og rædsel skal falde over menneskene for det, som vil komme. Man frygter kun det, man ikke kender, eller det man kender, som sin betvinger. Jo mere Kristus vinder skikkelse i os, desto mere synd om os og i os kan vi erkende og bekende. At bekende synd betyder i

Guds rige at kaste synd ud. Om vi skal være i stand til at bekæmpe tidens synd, som den viser sig i løgnagtig opfattelse af mennesker i deres forhold til hinanden, til den verden de gør sig underdanig og til den Gud som skabte dem, da må vi kende alt dette negative efter dets væsen og i sit eget hjerte, i sin tanke have omgået det, så man kan angribe bag fra og inde fra.

Da jeg første gang læste Georg Brandes: »Hovedstrømninger«, kom der rædsel over mit sind, sproget blændede i sin slebne klarhed, tankens legende argumentering og agitatoriske kraft syntes at få mit syn til at sløres.

Det samme gentog sig, da jeg gav mig i kast med den materialistiske historieopfattelse, alt syntes at vakle af det i min erkendelse, jeg hidtil havde anset for fast. Det samme gentog sig, da jeg tog fat på Socialismens og Kommunismens forfattere og fulgte deres udredning af deres livs- og verdensanskuelse. Aldrig har min sjæl skreget stærkere til Gud om hans hjælp, end da jeg stod ansigt til ansigt med livsløgneren i alle disse kloge mænds tankeverden. Men jeg vil anse mig for at have været fattig som tænkende væsen, hvis jeg ikke havde gået gennem disse mænds tankeverden med min bibel i hånden. Den dag kom, da jeg ikke frygtede dette negative, fordi det positive i Guds tankeverden igen stod for mig stærkere end før som sandheden.

Kun den kan stå stærk »i tiden«, som stadig og dybt drikker af gudsordets mælk!

Poul Larsen.

Aarhus.

Haslevkredsen har sammenkomst onsdag d. 9. nov. kl. 8 på KFUM, Klostergade.

Velkommen alle

Maribo.

Elevstævne søndag d. 23. oktober. Se de lokale blade.

Siden sidst.

Sommerholdet 1949.

Mens disse linjer skrives, forbereder hele huset sig på afskedsfest. Det er den 29. september, og i morgen rejser vore sommerpiger, et godt hold, som har arbejdet flittigt. Det har været en frugtbar sommer på Danmarks agre. Ved en høstfest på en gård på Fyn fortalte gårdmanden mig, at han i år havde høstet 50 læs korn mere end sidste år.

Naturen bærer trofast sin frugt år efter år — bærer vi frugt? Der bliver sået på en skole hver dag; en lille høst får vi lov til at se, men den virkelige høst er skjult for vore øjne; den sker, hvor skolens 4000 gamle elever gør deres hverdags gerning til Guds ære og til lykke for vort land og deres næste. Også i sommer har vi fået lov til at se en høst. Det har været let at arbejde med dette hold, de har kunnet lytte og tage fra. Så har vi løftet:

Når hjertets ager
livsord modtager,
vi alt hernede det forår smager,
som ældes ej.

Oktober måned.

Nu står vi overfor »feriemåned«. De første par dage har vi korshærstævne; der er indmeldt 80—90, og vi håber på et par gode dage. En del gamle elever deltager. Den 17.—21. har vi det kirkelige stævne, hvortil også en del er indmeldt; vi venter flere gamle elever!

Og så glæder jeg mig

til at se gamle elever ved følgende stævner:

Videbæk den 22. oktober.

Herning den 23. oktober.

Den 24.—26. skal vi til højskolelærer-møde på Askov og drøfte forskellige forhold vedr. højskolen.

Aarhus («Carmel») den 26. oktober.

Mejlby pr. Arden den 28. oktober.

Aalborg den 30.: Gudstjeneste kl. 10, forhandlingsmøde kl. 14 og møde i missionshuset kl. 20.

Tirsdag den 1. november glæder jeg mig til at hilse på gamle elever i Københavns-kredsen.

Og så venter vi ca. 115—120 elever den 3. november. Vi har endnu plads til nogle unge mænd.

Måtte Gud give os et velsignet efterår og en god vinter.

Bryllup.

Esther Nielsen, Hillerød, sommeren 47, blev viet i Frederiksborg slotskirke d. 24. septbr. til malerm. Bollerup, Videbæk.

Først. Magelund foretog vielsen i det pragtfulde gamle kirkerum, som de fleste gamle elever husker fra udflugter til Nordsjælland.

Hjertelig til lykke!

Ny „ung lærer“.

Fra 1. november vil Rosenthal-Nielsen, tidl. lærer på Tommerup og flere andre højskoler være ung lærer på H.u.H. De sidste to år har R.-N. studeret i U.S.A. Som det vil være kendt fra aviserne, har han herfra fået flere hold Amerikanere til Danmark for at studere højskolen. Han er nygift og han skal sammen med sin unge amerikanske frue bo på nr. 23—24. Også fru R.-N. er lærerinde og vil tage enkelte timer. De medbringer bil, så vi bliver i enhver henseende »godt kørende« til vinter. Vi vil hermed gerne byde det unge lærerpar hjertelig velkommen til skolen.

Korshærstævnet

2.—3. oktober havde et udmærket forløb. De dybtgående foredrag gav deltagerne meget at tænke på; tilslutningen var god og den helt rigtige ånd prægede samværet.

Johs. M.

September.

Sommerskolens sidste måned går som alle skolemåneder særdeles hurtigt; ja, den synes mig at være gået med stormskridt i år; men vi har også fået en masse fra hånden. Det daglige arbejde har gået sin støtte gang og desuden har vi haft besøg fra nære som fjerne egne.

4. Pastor Heinsen, Husum,

5. lynvisit af rektor Landgren, Södertälje, og skolebestyrer Stoveland, Kvås. Begge var på vej til det nordiske højskolemøde i Tommerup.

6.—8. holdt pastor Bartholdy og rektor Kæstel hver to foredrag. Lærerstaben var i de dage noget udtyndet, fordi vi også skulle have del i Tommerupmødet. Vi takker præsten og rektoren for hjælpen.

8. besøg af sekretær frk. Bay Hansen, Flensborg — elev sommeren 1944. Ved foredrag og samtale fik vi det danske arbejde i Sydslesvig belyst.

14. gæstede højskolelærerinde fil. cand. frk. Maja Ohlsson, Sundsgården, os og fortalte om »Sveriges åndelige geografi.

15.—16. havde vi tre meget interessante timer ved pastor F. Bluhm, Berlin. I) Tyskland i dag. II) Politiske forhold øst for jerntæppet. III) Det åndelige liv i Tyskland.

17. var seminariets elever vore gæster; vi diskuterede emnet: Følger vi med tiden eller strømmen? Der faldt naturligvis nog-

le kraftige skud såvel i foredragssalen, som ved det efterfølgende kaffebord i spisesalen.

19. professor Samuel Madras holdt foredrag om: Indiens situation i dag.

21. vor velkendte ven bymissionær C. V. Christensen var her et par timer og fortalte på sin sædvanlige friske måde om Københavns Indre Mission.

22. sluttede ungdomsugen i Haslev med en altergangsgudstjeneste ved forstander Magelund. Bagefter var ca. 90 unge fra byen gæster på skolen.

— Som I ser, vi sover ikke tiden bort.

Afslutningsfest.

Alt har en ende, også skoleophold; den 29. september samledes vi for sidste gang i denne sæson; afskedens time var kommet, og vi tog under festlige former et sidste samvær. Middag, kirkegang, samvær i foredragssalen, hvor, efter en kort tale af forstanderen, sangkoret glædede os med deres smukke præstationer var om man så kan sige første afdeling; derefter gik turen til spisesalen, hvor kaffebordet ventede på os; her blev så det egentlige farvel sagt. Efter kaffen vekslede det med taler og sange. Vi takkede og formanede hinanden, så godt vi kunne. Elevernes tak var ledsaget af milde gaver til staben; det er alt for galt med alle de gaver; vi kan jo ikke få råd til at give igen til eleverne — jeg forstår egentlig heller ikke, hvordan eleverne får råd til det.

Derefter fik vi avisen og en revy på herligt uforfalsket thybomål.

Først hen mod midnat var vi nået gennem programmet, så forstanderen kunne slutte aftenen og dermed sommerskolen 1949.

— Og nu er så fuglene fløjet. Vi tænker med glæde på sommerens samvær og

samarbejde og ønsker jer alle lykke til og Guds velsignelse over hverdagens virke.

Og hvad dette år så grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
når vi blot har lært i livets
rette grund var rod at fæste.

k.

Fra Vest-Agder ungdomsskole

vil vi gjerne få si hjertelig takk for alle vennlige kort og brev vi har mottatt fra Haslevelever som besøkte oss i sommer sammen med lærerne Zeuthen og Nielsen. En særskilt takk for den vakre litografi av Grundtvig som ble overrakt skolen vår ved lærer Nielsen.

Valborg & Asbj. Stoveland.

Ikast 29—30.

Tyve år er gået, siden vi møttes på H. u.H. Det er en lang tid, og det kan nok være, det var rart at ses igen. Det gjorde nemlig en stor flok af holdet den 3.—4. september, og mødestedet var Nygaard i Ikast. Her bor formanden for vandremappen »Kammeraten«, som han mesterligt har forstået at holde igang. At Ole har nået et og andet derudover ved vi alle bl. a. erhvervet sig Nygaard og her sammen med sin kone indrettet et skønt og hyggeligt hjem.

Da indbydelsen til at holde jubilæum der udgik i sommer, vakte det stor interesse og nævnte dage mødtes vi fra alle kanter af landet, fra Klim som København og andetsteds og havde et par skønne dage. Det var, som tiden var skruet 20 år tilbage; vi var kammeraterne fra dengang, og lærerne fra dengang — Johs. Jensen og N. P. Pedersen var til stede og var også ganske som fordem, dog havde førstnævnte hekseskud.

Lørdag aften så vi os om på gården, søndag formiddag var vi i kirke, middagen indtog vi hos fru Stensbjerg — Sinne Hagelskær — om eftermiddagen holdt vi forsamling i haven, og kørte eller vandrede derefter i blændende solskin over grønne enge og Ikast å tilbage til Nygaard, hvor aftenen tilbragtes i festligt samvær.

Mandag morgen skiltes vi, nogle skyndte sig hjem, andre tøvede lidt og fik tid til at se lidt mere på egnen og Oles forskellige bedrifter; men alle var vi henrykte for de dejlige dage og sender hermed værter som værtinder vor kraftigste tak for alt, hvad samværet bød på.

Deltager.

— Sender ikke en af fotografierne et billede fra festen til bladet?

Husk elevstævnet

i Herning d. 23.—10.

Se programmet i septembernummeret.

Mas på

med kontingentet og se at få det afsted snarest.

Bryllup.

Lørdag d. 5. nov. vies i Aarre kirke frk. Kristiane Jepsen, Aarre, (sommeren 47) til landmand Laurids Søndergaard, Aarre, vinteren 47—48).

Lørdag d. 5. nov. vies i Sunds kirke husassistent frk. Gerda Christensen, Sunds, (sommeren 1948) til gdr. Poul Johansen, Nørremark, Sunds. — Til lykke!

Haslevkredsen i København (H.u.H.)

har møde på K.F.U.K., St. Kannikestræde, 1. nov. kl. 20. — Forst. Magelund taler — Velkommen alle gamle elever.

P.k.v. Emma Augustinus.